

φιλῆς ἡμῖν, ἡ Γαλλία δηλονότι καὶ ἡ σύζυγός του Μαργαρίτα.)

Ὁ αὐτὸς Λουδοβίκος ἔλαβε τὸ κρίνον ὡς σύμβολόν του ὅταν ἐξεστράτευσεν ἐπὶ τῶν σταυροφοριῶν κατὰ τῶν βαρβάρων· ἡ δὲ Αὐρηλιανὴ παρθένος ἐν τῇ ἱερᾷ τῆς σημαίας παρίστα τὸν θεὸν ὑποβαστάζοντα τὴν γῆνιν σφαῖραν ὑπὸ κρίνων ἐστεμμένην. Κάρολος δὲ ὁ Ζ΄. διὰ τὰ δικαιωσθῆναι τὴν μνήμην τῆς ποιμενίδος τοῦ Δομρεμῆ ἐπέτρεψεν εἰς τὴν οἰκογένειάν τῆς νὰ προσλάβῃ τὸ ὄνομα *Τοῦ κρίνου*.

E. S.

Η ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΜΩΑΜΕΘ Ο Β'.

ΜΩΑΜΕΘ ὁ Β΄. διὰ τῶν πολεμικῶν κατορθωμάτων του ἐπεσκίασε τὰς πράξεις ὄλων τῶν πρὸ αὐτοῦ Σουλτάνων, καὶ τὸ φρόνημα αὐτοῦ εἰς τοσοῦτον ἐμεγαλύνθη μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὥστε παρ' ὀλίγον ἐπίστευσεν ὅτι ἦτο παρὰ τοῦ προφήτου προωρισμένος διὰ τὰ κατακτήσῃ ὀλόκληρον τὴν οἰκουμένην. Καὶ διέπραξε μὲν τῶντι ἔργα μεγάλα, ἀλλ' ἠμαύρωσαν αὐτὰ αἰείποτε τὰ ἔτι μεγαλειότερα ἐλαττώματά του, διότι ἦτο ἀνὴρ βίαιος, ἀχαλίνωτος εἰς τὰ πάθη του, αἰμοβόρος, ἐπιτορκος, οὐδὲν ἱερὸν οὐδ' ὅσιον ἔχων καὶ τὰ πάντα εἰς τὴν ἄμετρον αὐτοῦ φιλοδοξίαν θυσιάζων.

Ἄλλ' ὅμως ὁ ἄγριος οὗτος ἡγεμὼν, ὁ τοῖς πᾶσιν ἀπρόσιτος καὶ σκληρὸς ἐδεσμεύθη ὑπὸ τῶν θελγητῶν μιᾶς γυναικὸς, τῆς ὡραίας ἑλληνίδος Εἰρήνης. Ἡ ταλαίπωρος αὕτη νέα ἀναγκασθεῖσα νὰ ὑποκύψῃ εἰς τοῦ τυράννου τὴν θέλησιν, ἀπεφάσισε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸν ἔρωτα τοῦ σουλτάνου πρὸς ὄφελος τῶν ὁμογενῶν τῆς, καὶ νὰ πραύνη ὡς ἐφικτὸν τὰς ἐκ τῆς δουλείας πικρίας των.

Τὸ κάλλος τῶντι τῆς Εἰρήνης ἦν ἀπαράμιλλον, καὶ οἱ ἱστορικοὶ τὴν ἐπονομάζουσι δευτέραν Ἑλένην· εἶχε δὲ ὄχι μόνον σωματικὰ ἀλλὰ καὶ ψυχικὰ θελγητῶν πολλὰ καὶ μεγάλα, ὥστε ὁ ἀπίθαστος, ὁ ἀνηλεὴς ἐκεῖνος σουλτάνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔκαμπτον ὀλοκλήρου ἔθρους ἱεσῆσαι, ἔκαμπε τῶρα αὐτὸς τὸ γόνυ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Εἰρήνης ἐπικαλούμενος τὸ μειδιάμα τῆς. Πολύτιμα δῶρα, ποικίλας διασκεδάσεις τὰ πάντα ἐχορήγει διὰ τὰ γίνῃ αὕτη ἀρεστὸς καὶ προθύμως ἐξεπλήρου ὅλας αὐτῆς τὰς ἀπαιτήσεις.

Ὅσακις νέαι κατακτήσεις καὶ νέαι διαρπαγαὶ τὸν ἠνάγκαζον ν' ἀποχωρισθῇ τῆς πεφιλημένης

του συζύγου, δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν τῆς ἐπιστροφῆς, δὲν ἔβλεπε τὴν στιγμήν νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν πλησίον τῆς Εἰρήνης, μεθ' ἧς ἐνδιέτριβε τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας. Ἐν τούτοις τὰ ἄγρια στίφη τῶν πολεμιστῶν του, οἱ Γιενίτσαροι, βλέποντες ὅτι μία γυνή, μία γκριασοῦρσισσα μάλιστα, ἀπεβρόφῃσεν ὀλόκληρον τὴν προσοχὴν τοῦ σουλτάνου, ἤρχισαν νὰ παραπονῶνται ὅτι δῆθεν ἀπεστέρησεν αὐτοὺς τῶν προσδοκωμένων νικημάτων, καὶ μετ' ὀλίγον τὰ παράπονα ἐμεγαλύνθησαν ὥστε ὄχι πλέον κρυφίως ἀλλὰ παρρησια εἶπον, ὅτι ὁ ἔρωτομανὴς σουλτάνος ἀπόλεσε τὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἄλλοτε πρὸς τοὺς πολέμους, ὅτι τὰς σπουδαιοτέρας ὑποθέσεις τοῦ Κράτους ἐγκατέλειπεν εἰς χεῖρας τῶν ἀξιωματικῶν του, ἐπειδὴ ἀφοσιωθεὶς εἰς τὸν ἔρωτα δὲν εἶχε πλέον καιρὸν νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ ἄλλου τινός· ὅτι χαυνὸς καὶ μαλθακὸς γενόμενος, διέτηγε τὸν βίον ἐν ἀτίμῳ νωθρότητι καὶ ὅτι ἡ ἡγασμένη του δούλη τὸν παρώτρυνεν εἰς ἀπέχθειαν κατὰ τῶν πιστοτέρων ὑπηρετῶν του καὶ ἐπεδαψίλευε τὰς εὐεργεσίας τοῦ Σουλτάνου εἰς τοὺς δουλωθέντας λαούς.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἔλεγον, εἰς δὲ τοῦ Μωάμεθ τὴν καρδίαν, τὴν ἐμπλεων φιλοδοξίας καὶ ἐγωισμοῦ, εἰσεχώρησαν μὲν τρυφερὰ αἰσθήματα ἔρωτος, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς δυσκολίας, καὶ πολλάκις εὐρίσκοντο εἰς διαμάχην κατ' ἀλλήλων. Διότι ὅτε μὲν χάριν τοῦ ἔρωτος παρημέλει τὴν δόξαν, ὅτε δὲ, μεριμνῶν ὑπὲρ τῆς ὑπολήψεώς του, ἀπεφάσιζε νὰ μεταβάλλῃ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν· ἀλλ' ἐνῶ ἐλησμόνευε ὅλας τὰς προγενεστέρας του ἀποφάσεις καὶ ὑπερίσχυεν ἡ φιλοδοξία του, ἰδοὺ ἡ ἐμφάνισις τῆς Εἰρήνης ἀνέτρεπε τὰ σχέδια του ἐκ θεμελίων. Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν διακειμένους καταστάσει μανθάνει αἴφνης παρ' ἐνός τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, Μουσταφᾶ-πασᾶ καλουμένου, ὅτι σπουδαία συνωμοσία ἐν τῷ κρυπτῷ πρὸ πολλοῦ τεκταινομένη, ἤγγιζε νὰ ἀνάψῃ φοβεράν στάσιν μεταξὺ τοῦ στρατοῦ.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Σουλτάνος καὶ συναισθανθεὶς μὲν τὴν ὀρθότητα τῶν παραπόνων τῶν στασιαστῶν, αἰσχνυθεὶς δὲ διότι τὸν κατηγοροῦσαν ὡς νωθρὸν καὶ φιλήδονον, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιφέρῃ δραστηρίαν θεραπείαν, καὶ εὖρε τῶντι πάραυτα φάρμακον, ἀντάξιον τῆς αἰμοχαροῦς ψυχῆς του.

Διέταξε τὸν Μουσταφᾶ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀξιωματικοὺς τῶν γιενιτσαρῶν νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἐπαύριον ἕκαστος τοὺς στρατιώτας του πρὸ τῆς

πύλης τῶν ἀνακτόρων, καὶ νὰ παρατάξωσιν αὐτοὺς ὡς εἰς μάχην. Χωρὶς δὲ νὰ δώσῃ οὐδεμίαν ἄλλην ἐξήγησιν περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκτάκτου ταύτης τελετῆς, μετέβη ἐν σπουδῇ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Εἰρήνης καὶ ἠσπάσθη αὐτὴν μετ' ἀσυνήθους τρυφερότητος· ὕστερον δὲ ἐδείπνησε καὶ διήλθεν ὥρας ὀλοκλήρους μετὰ τῆς συζύγου του. Τὴν δ' ἐπαύριον μετὰ τὸ γεῦμα τὴν παρεκάλεσεν νὰ καλλωπισθῇ ὅσον ἦν δυνατόν ἐντελέστερον, καὶ νὰ ἐπιδείξῃ τὰ θέληγτρά της διὰ παντοίας τέχνης, προφασισθεὶς ὅτι θὰ τὴν συμπαραλάβῃ εἰς λαμπρὰν τελετὴν τὴν ὁποίαν χάριν αὐτῆς προετοίμασεν.

Ἐν τούτοις τὸ ἵπποδρόμιον ἔβριθε στρατιωτῶν καὶ ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἀνεμένον εὐσεβάστως τὰς διαταγὰς τοῦ Σουλτάνου. Μετ' ὀλίγον ἀλλαγμὸς ἠγέρθη, αἱ σάλπιγγες ἤχησαν καὶ ὁ Σουλτάνος κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς Εἰρήνης ἦλθε καὶ ἔστη ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος τῆς κλίμακος τῶν ἀνακτόρων.

Σπανίως ἡ ὠραία Ἕλληνις παρουσιάζετο εἰς ξένων βλέμματα· ὅταν λοιπὸν τὸ θρασὺ ἐκεῖνο πλῆθος τῶν στρατιωτῶν εἶδεν αὐτὴν, συνεινήθη, κατεγοητεύθη ὑπὸ τοῦ ἐξόχου κάλλους της, καὶ ἀκούσιος κατέλαβε πάντας σεβασμὸς, καὶ ψιθυρισμὸς ἠκούσθη ἐγκωμίων ὑπὲρ αὐτῆς.— Εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ σας τελειότερον τούτου πλάσμα, ἠρώτησεν ὁ Σουλτάνος τοὺς περὶ αὐτὸν μεγιστάνας. Ἀλλαγαμοὶ ζῶηροὶ καὶ χειροκροτήσεις ἀπήντησαν πάραυτα εἰς τὴν ἐρώτησιν· οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ γονυπετήσαντες πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Μωάμεθ, ἀνεκέρυξαν τὴν Εἰρήνην *στολισμὸν τῆς αυτοκρατορίας* καὶ ἐξώρισαν αὐτὸν νὰ τὴν ἀγαπᾷ διὰ βίου, καθόσον δὲν παρεβλάπτετο ἐκ τούτου ἡ δοξα αὐτοῦ καὶ τῶν προγόνων του.

— Εἰς αὐτὴν ὅμως τὴν δόξαν, εἶπεν ὁ Σουλτάνος μὲ φωνὴν μανιώδη, ἀφιέρωσα ἐγὼ ὀλόκληρον τὸν βίον μου, αὐτὴν νυθημερὸν ὄνειρεύομαι καὶ ὑπὲρ αὐτῆς μόνης ἐργάζομαι. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἤκουσα ὅτι κατακρίνετε τὸν ἔρωτά μου, μάθετε σήμερον ὅτι ὁ Σουλτάνος σας ἐξουσιάζει ὅχι μόνον τὴν οἰκουμένην ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἀκόμη.

Εἶπε, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐπυρώθη, ἤσραψαν οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ μανίας ἤρπασε τὴν Εἰρήνην ἀπὸ τῆς κόμης, ἐνῶ ἡ δυστυχὴς ἴσατο ἐστατικὴ καὶ ἀνέμενε τὸ τέλος τοιαύτης ἀπροσδοκῆτου ὀμιλίας, ἔσυρε τὴν σπάθην καὶ πρὶν ἐννοήσωσιν οἱ περιεστῶτες τί

ἐμελέτα, ἀπέκοψε διὰ μιᾶς τὴν ὠραίαν καὶ νεανικὴν ἐκείνην κεφαλὴν

Εἰσῆλθεν ὕστερον εἰς τὸ σεράγιον μεθ' ὀρυκτοῦ, ἀφήσας εἰς τὰ ἐκπληκτὰ βλέμματα τῶν γιενιτσάρων τὸ ἄπνουν σῶμα τῆς Σουλτάνας, ἥτις πρὸ μιᾶς στιγμῆς διήγειρεν ἀπάντων τὸν θαυμασμόν.

⊙.

ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ

Εἰς ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ.

(*Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 39*).

ΜΕΤΑ σύντομον διάπλουον ἐφθάσαμεν εἰς τὸν ἄλλον βράχον, τὸν ἰσάκις τῷ πρώτῳ ἐνδοξον καὶ σεβαστὸν, εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀλιούσαν, εἰς τὴν δευτέραν ναυτικὴν δύναμιν τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1821, τὴν ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν *Pescia* κληθεῖσαν, ἥτοι ἰχθυόεσσαν, ἐξ οὗ τὸ ἡμέτερον Σπέτσαις. Ἡ πόλις τῆς νήσου ταύτης δὲν ἔχει τὴν ἑκτασιν τῆς Ἰδρας οὐδὲ τὴν ἐξωτερικὴν λαμπρότητα τῶν οἰκιῶν ἐκείνης, ἀλλ' ἔχει ἀτρομήτους ναύτας ἐβρωμένεστατα, ἄνευ πολλῶν ἀξιώσεων, πολεμήσαντας ἐν τῇ τοῦ ἔθνους ἐπαναστάσει καὶ μετὰ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ ἐπιδοθέντας εἰς τὸ σὺνθηες αὐτῶν ἔργον, εἰς τὴν θάλασσαν. Αἱ Σπέτσαις ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἀνέδειξαν πολλοὺς, ἀλλ' οὐδεὶς αὐτῶν διηθύνε τὸ πολιτικὸν τῆς Ἑλλάδος σκάφος. Τοῦτο ὑπῆρξε σωτήριον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἀρχαίας Ἀλιούσης, διότι ἤθελον εἶσθαι σήμερον (εἰ ἐδίδοντο εἰς τὴν ὑπαλληλίαν, ὡς οἱ Ἰδραῖοι) εἰς ἥττονα θέσιν εἰς ἣν τὰ νῦν εὐρίσκονται. Ἡ κατάστασις τῶν Σπετσῶν ἐστὶν ἀνθηρὰ, ἡ νῆσος αὐτῶν ἀκμάζει, ὁ Πλοῦτος οὐδέποτε ἀπεδήμησεν εἰς τὰ ξένα, ἀλλὰ κατοικεῖ ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ εὐδαίμονας καθίστησιν. Καὶ ταῦτα πάντα, διότι οὐδέποτε παρήτησαν τὸ ἔργον τὸ δοξάταν αὐτοὺς ἐν ἑπτὰ πολέμοις καὶ μάχαις ἐνιαυτοῖς, διότι δὲν ἀντήλλαξαν τῆς δόξης τὸν πλοῦτον. Αἱ Σπέτσαις σήμερον εἶνε ὁ ναυτικὸς λαὸς τῆς Ἑλλάδος· οἱ συμπολιταὶ μου Ψαριανοὶ ἐνθυμοῦνται ἔτι καὶ νῦν τὴν φιλοξενίαν, ἣν εὖρον ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ μετὰ τὴν λυπηρὰν, ἀλλ' ἠρωϊκὴν καταστροφὴν τῆς πολυπαθοῦς πατρίδος τῶν, τῆς ἔνεκα τοῦ τρόμου, ὃν διέσπειρε εἰς τοὺς Τούρκους, δικαίως Προπύργιον τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος ὀνομασθείσης. Οἱ Ψαριανοὶ καὶ οἱ Σπετσιῶται ἀνταγαπῶνται ὡς δύο συναγωνιστὰ ἀρχαῖοι, ὡς δύο φίλοι βέβαιοι, διανείμαντες ἐν ἡ-